



**Diputació  
Barcelona**

**Institut del Teatre**

**PROVES D'ACCÉS A L'ESCOLA  
SUPERIOR D'ART DRAMÀTIC (ESAD)  
CURS ACADÈMIC 2024-2025**

**ESPECIALITAT INTERPRETACIÓ**

**Material per a les propostes d'actuació**

### **Resum dels materials:**

Els aspirants hauran de presentar **dues propostes d'actuació** segons les indicacions següents:

#### **Itinerari Text:**

1. Proposta d'actuació: monòleg (en català). Annex 1.
2. Proposta d'actuació: poema (en català). Annex 2.

#### **Itinerari Musical:**

1. Proposta d'actuació: escena musical amb cançó inclosa (en català). Annex 3.
2. Proposta d'actuació: monòleg (en català). Annex 1.

#### **Itinerari Físic/Visual:**

1. Proposta d'actuació físic/visual. Annex 4.
2. Proposta d'actuació: monòleg. Annex 1.

## ANNEX 1

### MONÒLEGS

**1. *Submergir-se en l'aigua*, d'Helena Tornero.**

Textos a part. Arola editors.

CINC. Gloriós estiu. **THOMAS**. Pàgines 33 – 35.

**2. *La mort d'un viatjant*, d'Arthur Miller.**

Les millors obres de la literatura universal, segle XX. Edicions 62. Traducció de Mireia Llinàs. **BIFF**. Pàgines 223 – 225.

**3. *El Misanthrop*, de Molière.**

Columna/Proa jove. Versió de Joan Oliver. **ARNAU**. Pàgines 15 – 16.

**4. *La gavina*, d'Anton Txèkhov.**

Teatre complet, vol. II Institut del Teatre. Traducció de Nina Avrova i Joan Casas. Acte Primer. **TRÈPLEV**. Pàgines 180 – 181.

**5. *La cuina*, d'Arnold Wesker. Els llibres de l'Escorpí. Teatre. El Galliner. Ed. 62**

Traducció Jordi Arbonés. **PAUL**. Pàgines 74 – 76.

**6. *Hamlet*, de W. Shakespeare.**

Versions a peu d'obra. Biblioteca del núvol. Traducció de Joan Sellent.

Acte segon. Escena II. **HAMLET**. Pàgines 67 – 69.

**7. *Follia d'amor*, de Sam Shepard.**

Els llibres de l'Escorpí. Teatre / el Galliner. Versió en català de Josep Costa.

**MAY**. Pàgines 57 – 58.

**8. *El misanotrop*, de Molière.**

Columna Proa Jove. Traducció de Joan Oliver. Acte III. Escena V. **ADELAIS**. Pàgines 48 – 49.

**9. *Paradís oblidat***, de David Plana.

Edicions Proa/TNC. **DONA**. Pàgines 66 – 67.

**10. *Electra***, de Sòfocles.

Ed. Comanegra/Institut del Teatre. Versió de Joan Casas i Feliu Formosa.  
**ELECTRA**. Pàgines 276 – 277.

**11. *L'autèntic amic***, de Carlo Goldoni.

Els llibres de l'Escorpí. Teatre. El Galliner. Ed. 62. Traducció de Jordi Teixidor  
Escena 11. **ADELAIDA**. Pàgines 26 – 27.

**12. *La filla del mar*** d'Àngel Guimerà.

Col·lecció La butxaca. Edicions 62. Escena VII. **ÀGATA**. Pàgina 148.

**1. Submergir-se en l'aigua**, d'Helena Tornero. Textos a part. Arola editors.

CINC. Gloriós estiu. **THOMAS**. Pàgines 33 – 35.

THOMAS, *davant del públic*.

THOMAS: Avui m'he llevat i de sobte era estiu. He tornat a tancar els ulls per si de cas era un malson. Molt millor un malson. Mil vegades millor. Però no. No és un malson. És estiu. Merda. Calor, sol, suor i tota la pesca. Adéu als núvols negres. Adéu a la neu. Aquest any l'hivern ha estat molt curt. La primavera, ni l'hem vista i pam!, ja el tenim aquí: l'estiu. L'estiu escanya l'hivern i el deixa allà, «sepultat al fons de l'oceà».' A la gent li ha faltat temps per a sortir al carrer mig despullada. Tots cap al balcó, cap al carrer, sobre la gespa, vora l'aigua. L'important és parar al sol. Deixar veure al món sencer el màxim de parts nues possible. Les parelletes, fins ara tancades a casa o als coles, envaeixen la ciutat amb els seus petons, i els seus ulls de pàmfil. No suporto anar pel carrer un diumenge d'estiu. Tot són parelletes agafades de la mà. Em posen malalt. Tot són homes i dones lluint la roba d'estiu, comprada per catàleg, quan encara hi havia neu, especialment per aquest dia estiuenc.

Cossos perfectes depilats, aprimats, operats. No els suporto. Els mataria d'un a un. Com a les pelis d'en Tarantino. Pum. Un tret. I un altre. I un altre. I un altre. I un altre. Pum. Pum. Pum. Pum. (*Riu.*) Quin fill de puta, en Tarantino. M'agraden les pelis d'en Tarantino. Fan que matar sembli una cosa fàcil. Abans de les pelis d'en Tarantino, si un *tio*, com ara jo, deia una cosa com el que jo acabo de dir ara fa un moment, tothom s'esgarrifava. Imagina't: «Els mataria un a un.» (*Pausa.*) Home, la frase és forta. «Aquest paio és un assassí en potència!» Haurien dit en sentir-me. Ara no. Des de les pelis del Tarantino, les coses són diferents. Dius «l'escena aquella on la tia li fot el cap contra la porta i li esclafa a cops? Oi que és una passada?» I els altres et miren i diuen: «Hòstia, sí quina passada!» I ruen i quedes com un *tio guai*, un *tio* amb cultura. Un tio amb cultura cinematogràfica, perquè has vist les pelis de Tarantino i estàs al dia. (*Pausa.*) A mi m'agrada molt el cinema. M'hi passo hores. Seus allà, a les fosques, i t'expliquen una història. I tu et transformes en el personatge que vols de la història. És com fer màgia, però millor, perquè si les coses se't giren a la pel·lícula, no et passa mai res. S'obren les llums i tu tornes a ser tu i no et falta ni et sobra res. Encara que t'hagin pegat, robat o matat, encara que t'hagi deixat la *novia* o t'hagin *fortut* fora de la feina o el teu pare sigui un alcohòlic o estiguis condemnat a mort o t'hagin ferit a la Segona Guerra Mundial. És una pel·lícula i tot s'acaba quan s'obren els llums. S'acaba el somni o el malson i tu ets lliure d'aixecar-te i sortir al carrer. Ho has viscut, però tu eres a fora. Encara que després surtis a fora i sigui estiu, la merda de l'estiu. I et trobis gent pels carrers, gent per les places, gent estirada a la gespa dels parcs i a les terrasses dels bars. I vinga a riure i vinga a ensenyar els dits que surten de les sandàlies, les cuixes que surten dels pantalons curts, els braços que surten de la samarreta, els pits que surten de l'escot. Tot a fora. El melic, la cara, el cul, el... No suporto l'estiu.

1 W. Shakespeare, «Ricard II», Acte I, Escena I.

## 2. *La mort d'un viatjant*, d'Arthur Miller.

Les millors obres de la literatura universal, segle XX. Edicions 62. Traducció de Mireia Llinàs. **BIFF**. Pàgines 223 – 225.

BIFF:

Vaig passar-me sis o set anys després del batxillerat intentant obrir-me un camí. Supervisor comercial, viatjant, negocis d'una mena o d'una altra. És una manera miserable de viure. Agafar aquell metro cada dia, al matí, a l'estiu, amb aquella calor. Dedicar-te tota la vida a fer inventaris, a fer trucades telefòniques, a comprar o a vendre. Sacrificar-te cinquanta setmanes a l'any, total per dues setmanes de vacances, quan el que realment vols és estar a l'aire lliure sense camisa. Però, després de tot... així és com un home construeix el seu futur.

HAPPY:

T'ho passes bé treballant en una granja? Et sents satisfet, allà?

BIFF:

*(Cada vegada més trasbalsat.)* Hap, he fet vint o trenta feines diferents des del dia que vaig anar-me'n de casa, abans de la guerra, i sempre acaba igual. Me n'he adonat fa poc. A Nebraska, quan pasturava bestiar, a les Dakotes, a Arizona, i ara a Texas. És per això que he tornat a casa, suposo, perquè me n'he adonat. A la granja on treballo ara és primavera, saps? Tenen uns quinze poltres acabats de néixer. No hi ha res més inspirador... més bonic que veure una euga amb un poltre acabat de néixer. I ara fa fresca allà baix. A Texas fa fresca i és primavera. Sempre que la primavera arriba allà on jo sóc, de cop i volta em ve una sensació de dir: Déu meu, no estic fent res! Què cony faig portant cavalls amunt i avall per vint-i-vuit dòlars la setmana! Tinc trenta-quatre anys, hauria d'estar construint el meu futur. És aleshores quan torno a casa corrents. I ara, sóc aquí, i no sé què fer de mi mateix. *(Després d'una pausa.)* Sempre m'he proposat no desapropitar la vida i cada vegada que torno sé que l'única cosa que he fet ha estat desapropitar la vida.

HAPPY:

Ets un poeta, saps, Biff? Ets... un idealista.

BIFF:

No, estic fet un embolic enorme. Potser m'hauria hagut de casar. Potser hauria de ficar-me en alguna cosa. Potser aquest és el meu problema. Sóc com un nen. No estic casat, no tinc cap negoci, sóc... sóc com un nen. Et sents satisfet tu, Hap? Tu has tingut molt èxit, no? Estàs satisfet?

### 3. *El Misanthrop*, de Molière.

Columna/Proa jove. Versió de Joan Oliver. **ARNAU**. Pàgines 15 – 16.

ARNAU:

Odio tots els homes: aquests, aquells i els altres.  
Els uns, els avorreixo per dolents i indecents,  
i els altres perquè són tan bons amb els dolents,  
perquè per ells no senten el menyspreu sense mida  
que a la virtut inspiren el vici i la mentida.  
D'aquesta complaença veiem l'injust esplet  
en el cas del malvat contra qui jo tinc plet.  
A través de la màscara se li veu bé la cara:  
arreu és conegut pel que ha estat i és encara;  
i el seu joc d'ulls i el seu to de veu posturer  
només impressionen el qui no el coneix bé.  
Se sap que és un drogant sota tots els aspectes,  
que ha prosperat a base de negocis infectes,  
i la seva fortuna li dóna un lluïment  
que fa remugar el mèrit i enrogir l'innocent;  
a despit d'algun títol d'història més que trista,  
no se li veu l'honor ni amb un allargavista.  
Digueu-li estafa, infame, brètol, facinerós  
i veureu com tothom està d'acord amb vós.  
Tanmateix, qui no accepta les seves reverències?  
Arreu l'acullen i hom li riu les ocurrències;  
i si hi ha, per la intriga, un lloc a disputar,  
d'homes ben honorables el veieu triomfar.  
Em fereix tan al viu i em causa un tal desfici  
contemplar com es tracta amb aquest comte el vici,  
que a vegades m'agafa el desig violent  
d'anar-me'n a un desert per fugir de la gent.

#### 4. *La gavina*, d'Anton Txèkhov.

Teatre complet, vol. II Institut del Teatre. Traducció de Nina Avrova i Joan Casas.  
Acte Primer. **TRÈPLEV**. Pàgines 180 – 181.

TRÈPLEV: (*tot esfullant una flor*) M'estima, no m'estima, m'estima, no m'estima, m'estima, no m'estima... (*Riu.*) Ja ho veus, la meva mare no m'estima. I té raó! Té ganes de viure, d'estimar, de posar-se bruses de colors clars, i jo tinc vint-i-cinc anys i li faig recordar constantment que ja no és jove.

Quan no em té al davant, només té trenta-dos anys, però quan hi sóc n'ha de tenir quaranta-tres, i per això m'odia.

També sap que jo no accepto el teatre. Ella l'estima, el teatre, li sembla que fa un servei a la humanitat, a l'art sagrat, i en canvi segons el meu parer el teatre actual és una rutina, un prejudici. Quan s'alça el teló, en una habitació de tres parets amb llums crepusculars aquells grans talents, aquells sacerdots de l'art sagrat representen com la gent menja, beu, estima, es passeja, com porten les jaquetes; quan d'unes escenes i d'unes frases vulgars proven de treure'n una moral, una moral petita, fàcil d'entendre, útil per a la vida domèstica; quan amb mil variacions em serveixen sempre el mateix plat, el mateix, el mateix, jo arrenco a córrer, i corro igual com corria Maupassant fugint de la torre Eiffel, que li esclafava el cervell amb la seva vulgaritat.

SORIN: Però no ens en podem estar, del teatre.

TRÈPLEV: Calen formes noves. Necessitem formes noves, i si no n'hi ha, val més que no hi hagi res. (*Mira el rellotge.*) Jo l'estimo, la mare, l'estimo molt, però veig que fa una vida poc assenyada, que no pot prescindir mai d'aquella espècie de literat, que els diaris no paren d'esbombar el seu nom, i a mi tot això em cansa. Però, de tant en tant, parla per la meva boca l'egoisme d'un senzill mortal; em sap greu que la mare sigui una actriu coneguda, i em fa l'efecte que si fos una dona normal i corrent jo seria més feliç. Oncle, què hi pot haver de més desesperant i més estúpid que aquesta situació? De vegades, quan venien de visita totes aquelles eminències, actors, escriptors, jo, allà al mig, tot sol, em sentia una nul·litat, que ells només suportaven perquè jo era el fill d'ella. Qui sóc, jo? Què sóc? Vaig deixar la carrera universitària al tercer curs per culpa d'aquelles circumstàncies que, com se sol dir, no depenen de la redacció. No tinc cap mena de talent. De diners, ni cinc; i al meu passaport diu: <<petitburgès de Kíev>>.



## 5. *La cuina*, d'Arnold Wesker.

Els llibres de l'Escorpí. Teatre. El Galliner. Ed. 62. Traducció Jordi Arbonés.  
**PAUL**. Pàgines 74 – 76.

PAUL:

Mira, t'explicaré una cosa. Estic d'acord amb Dimitri, jo també; quan el món és tot ple de cuines, no hi trobes més que porcs... Escolta el que et diré. A la porta del costat, al costat d'on jo visc, hi ha un conductor d'autobús. Va venir d'Hoxton, té la meva edat, casat i amb dos marrecs. Em diu bon dia, jo li pregunto com està, i regalo caramel·lets als seus nanos. En això consisteixen les nostres relacions. No sé per què, sembla que li faci por enraonar massa, sabeu? Déu no vulgui que mai li hagués de demanar un favor. O sigui que mai no ens demanem res l'un a l'altre. Llavors arriba un dia que els empleats d'autobús van a la vaga. Dura cinc setmanes, la vaga, i cada matí quan me'l trobo li dic: "Endavant, ànim company, que guanyareu!" Cada matí li dic paraules d'encoratjament; li dic que comprenc la seva causa. M'haig de llevar més d'hora per poder anar a treballar, però no em fa res. Som veïns. Tots dos som treballadors, i ell està satisfet. Més endavant, un diumenge, hi ha una marxa en favor de la pau. Jo no crec que serveixin de gran cosa, però hi vaig, perquè en aquest món cal que un home demostrï que pot dir-hi la seva. L'endemà em ve a trobar i em diu, fixa-t'hi bé ara en això, ve i em pregunta: "Que vas anar a la marxa per la pau d'ahir?" I jo li contesto: Doncs sí que hi vaig anar. Llavors ell se'm tomba de cara i em diu, "Saps què? Els haurien hagut de tirar una bomba al mig i carregar-se'ls tots!" Llàstima.", diu, "que portessin tantes criatures entremig, perquè haurien d'haver-los tirat una bomba i carregar-se'ls tots!" I saps per què estava tan enrabiat, l'home? Doncs perquè la marxa havia aturat el trànsit, i els autobusos no podien anar tan de pressa! Bé, jo no pretenc pas que em digués que jo tenia raó, no pretenc pas que estigués d'acord amb el que jo havia fet, sinó que el que m'espervera és que no s'aturés un moment a pensar: "Aquest home em va animar en la meva causa, per tant podria ser, només podria ser, que també hi hagués alguna cosa justa en la seva, de causa. N'hi parlaré!" Doncs no! Com que els autobusos es van haver d'esperar, que tirin una bomba i es carreguin tots aquells imbècils! I hauríeu d'haver vist quin odi tenia als ulls, talment com si jo hagués assassinat el seu fill. La seva mirada era com la d'un animal. I la tragèdia és aquesta... que hi ha una paret, una paret altíssima entre jo i milions de persones com ell. I penso que... on s'acabarà? Què s'hi pot fer? I miro al meu voltant, la cuina, les fàbriques, el cony d'edificis enormes pujant amb aquest munt d'oficines i tota la gent que hi ha a dins, i penso Senyor! Penso Senyor, Senyor, Senyor! Estic d'acord amb tu, Peter... potser ens hauríem de llevar un dia i trobar que tot plegat ha desaparegut. Però llavors penso: hauria de deixar de fer pastissos, jo? I l'obrer de les fàbriques hauria de deixar de fer trens i automòbils? I el minaire hauria de

deixar el carbó allà on és?*(Pausa)* Contesta. Dóna'm una resposta, au. Digues quin somni tens, tu.

**6. Hamlet**, de W. Shakespeare.

Versions a peu d'obra. Biblioteca del núvol. Traducció de Joan Sellent.

Acte segon. Escena II. **HAMLET**. Pàgines 67 – 69

HAMLET:

Sí, sí, que Déu us guardi. Ja estic sol.  
Sóc un esclau sense ànima, un miserable...  
No és monstruós que aquest actor només  
amb el recurs d'uns sentiments fingits,  
pogués sotmetre l'esperit al pensament,  
fins a tal punt que es quedés pà·lid, amb els ulls  
negats de llàgrimes i un aire trasbalsat,  
se li trenqués la veu i tots els gestos  
traduïssin la seva fantasia?  
I tot per res! Per Hècuba!  
¿Què és Hècuba per ell, o ell per Hècuba,  
que hagi plorat per ella? ¿Què faria  
si tingués una causa tan real  
de sofriment com jo? Inundaria  
de llàgrimes l'escena, eixordaria el públic  
amb el seu parlament esgarrifós,  
faria que el culpable es tornés boig  
i l'innocent quedés horroritzat,  
atordiria l'ignorant, i l'estupor  
s'empararia de la vista i de l'oïda.  
En canvi jo,  
un indolent i obtús ninot de fang,  
camino d'esma, negligint la meva causa,  
i no dic res... ni per un rei desposseït vilment  
d'allò que és més preuat, la pròpia vida!  
Sóc un covard? Ningú no em diu canalla  
ni em parteix l'espina, ni m'arrenca  
la barba i me la tira als ulls, ningú  
gosa estirar-me el nas, ningú m'acusa  
de mentir per la gola o pels pulmons...? Per què?  
I com hi ha Déu que jo ho acceptaria...  
Si no tingués un fetge de colom,  
mancat de fel per amargar els ultratges, ja faria temps  
que hauria alimentat els corbs d'aquest país  
amb les entranyes d'aquest gos. Oh, criminal!  
Oh pèrfid inhumà, despietat,

lasciu i criminal!  
Però que en sóc, d'estúpid... Quina meravella  
que el fill d'un pare assassinat, empès  
pel cel i per l'infern a la venjança,  
desfogui el cor només vessant paraules  
i dient penjaments com una puta,  
com el criat més baix... Vergonya! Oh, vergonya!  
Mou-te, cervell!... Sovint he sentit dir  
que a algun espectador culpable, en el teatre,  
l'enginy i el realisme d'una escena  
li ha arribat tant al cor que allà mateix  
ha confessat les seves culpes. Perquè el crim,  
encara que no tingui llengua, pot parlar  
servint-se de mitjans miraculosos.  
Faré que aquests actors escenifiquin  
una cosa semblant a la mort del meu pare  
davant dels ulls, mateixos del meu oncle.  
Li observaré el posat, li furgaré  
de viu en viu el cor. Si s'estremeix,  
ja sabré el que he de fer. L'esperit que vaig veure  
podria ser el dimoni, i el dimoni és capaç  
d'assumir formes agradables... Sí, és possible  
que, veient-me tan feble i melancòlic,  
em vulgui condemnar abusant del gran poder  
que té sobre aquests estats d'ànim. Vull tenir  
proves més sòlides: l'obra serà l'esquer  
per fer picar la consciència del rei.

**7. Follia d'amor**, de Sam Shepard.

Els llibres de l'Escorpí. Teatre / el Galliner. Versió en català de Josep Costa.

**MAY.** Pàgines 57 – 58.

MAY:

Vols que acabi la història per tu, Eddie? Eh? Vols que acabi aquesta història? *(Pausa mentre MARTIN es torna a asseure.)* Veuràs, la meva mare... la bonica pèl-roja de la caseta blanca amb la vela vermella, estava desesperadament enamorada del pare. Oi, Eddie? Això es podia dir només veient-la. Li ho podies veure als ulls. Estava obsessionada per ell, fins al punt que no en podia estar separada ni un sol segon. Anava darrera d'ell de ciutat en ciutat. Seguint les petites pistes que deixava: una postal o el nom d'un motel en una capsa de llumins. *(A MARTIN.)* Mai no li va deixar ni un número de telèfon ni una adreça ni cap altra cosa, perquè la meva mare era el seu secret, ho entens? El va perseguir durant anys i ell tractava de mantenir-la a distància, perquè com més a prop fossin aquelles dues vides separades, aquelles dues dones separades i aquells dos nens separats, més nerviós es posava. Li feia pànic que aquelles dues vides coneguessin l'existència de l'altra i se'l mengessin sencer. Que el seu secret l'escanyés. Però finalment ella el va trobar. El va enxampar per un senzill procés d'eliminació. Recordo el dia que vam descobrir la ciutat. Ella treia espurnes. «És aquí!», deia sense parar. «Aquest és el lloc!» Tot el seu cos tremolava mentre creuàvem els carrers buscant la seva casa. M'estrenyia la mà amb tanta força que vaig pensar que em trencaria els dits. Tenia molta por de trobar-lo casualment pel carrer, perquè sabia que estava traspasant els límits. Sabia que estava en zona prohibida, però no ho podia evitar. Vam caminar tot el dia per aquella ciutat de pagerols. Tot el dia. Vam anar a cada barri, vam mirar a través de les finestres obertes cada estúpida família, fins que per fi el vam trobar.

*(Descansa.)*

Era just l'hora de sopar i tots estaven asseguts a la taula i menjaven pollastre. Érem molt a prop de la finestra. Podíem veure el que menjaven. Podíem sentir les seves veus, però no enteníem el que deien. L'Eddie i la seva mare parlaven, però el pare no deia res, no va dir ni una paraula.

**8. *El misantrop***, de Molière.

Columna Proa Jove. Traducció de Joan Oliver. Acte III. Escena V. **ADELAIS**.  
Pàgines 48 – 49.

ADELAIS:

Cal que us doni les gràcies més rendides, senyora.  
Malprendre aquest consell, quina errada no fóra!  
Lluny d'això, vull pagar-vos a l'instant el favor  
amb un consell també que toca el vostre honor;  
i com que avui el meu heu vingut a socórrer,  
fent-me saber els rumors que sobre mi fan córrer,  
jo vull seguir, al meu tom, un exemple tan sa  
i el que diuen de vós ara us vaig a contar.  
L'altre dia, en un lloc que visito a vegades,  
vaig trobar-me amb persones molt ben considerades,  
les quals, enraonant d'alguns que es creuen purs,  
feren recaure en vós, senyora, llur discurs.  
Doncs bé, ni el vostre zel ni vostra beguinesa  
no foren esmentats com a models de puresa.  
Aquest aire afectat d'un greu exterior,  
vostres eterns sermons sobre el seny i el pudor,  
vostres escarafalls per un bri d'indecència  
que escaurien només, per cas, a la innocència,  
aquest valor altíssim que vós mateixa us deu  
i els ulls de pietat amb què tothom mireu,  
vostres lliçons constants, vostres agres censures  
sobre coses que són ben innocents i pures,  
tot això, si voleu que us parli francament,  
senyora, fou blasmat quasi unànimement.  
¿A què treu cap-molts deien- una cara modesta  
i un posat recollit que desdiu de la resta?  
És la més puntual cada dia en el rés,  
però pega als criats, i no els paga, endemés;  
davant la gent devota fa com qui es mortifica,  
però es posa blanquet i vol semblar bonica;  
dels quadres de la casa cobreix les nuditats,  
però no s'esgarrifa de les realitats.  
Naturalment, jo vaig sortir en vostra defensa  
i els vaig assegurar que això era maldiença;  
però em quedava sola contra el paper de tots,  
i llur conclusió fou aquesta, en pocs mots:  
que val més que no es fiqui a la terra aliena  
aquell qui per la pròpia no es dóna gaire pena;

que abans de judicar i condemnar la gent,  
cal mirar-se al mirall amb molt deteniment;  
que mal corregirem els vicis en els altres  
si una vida exemplar no veuen en nosaltres,  
i que, donat el cas, sempre serà millor  
deixar semblant encàrrec a mans d'un confessor.  
Doncs, com que us considero discreta i raonable,  
us dono aquest consell que em sembla aprofitable  
i espero que hi veureu tan solament l' afany  
que inspira a la meva ànima tot allò que us pertany.

**9. Paradís oblidat**, de David Plana.

Edicions Proa/TNC. **DONA**. Pàgines 66 – 67.

DONA: M'estàs confontent una altra vegada, pare!

HOME: Què dius?

DONA:

Que sóc la teva filla! La teva filla, la teva filla, la teva filla, la teva filla! Em sents? I que t'he hagut d'acceptar a casa meva perquè no podies quedar-te més a l'hospital i perquè no tenies on caure mort. I que ara t'hauré de cuidar: cada dia t'hauré de portar el menjar i rentar-te la roba i donar-te conversa, cada dia de la teva vida, fins que et moris tu o em mori jo... Entenc que estiguis malalt i que les coses t'hagin anat molt malament, però jo, pare, també estic malalta i les coses m'han anat encara pitjor. I tu tens bona part de culpa de la merda de vida que he hagut de viure. Podies haver fet moltes coses per mi i no has fet res. Molt bé. Ara t'he de cuidar. Molt bé. Però deixa'm en pau, no em torturis, no m'emprenyis perquè sóc capaç de foradar la porta i passar-te el menjar per una finestreta si em fas venir més mal de cap del que ja tinc normalment. T'ha quedat clar? Mira'm bé. Fixat en la meva cara. Memoritza la meves faccions. Sóc la teva filla. Si em vols parlar de la meva mare, si em vols demanar perdó per haver-me arruïnat la vida, si vols que recordem junts els poquíssims anys que vam passar plegats... Bé. T'escoltaré. Però si quan em mires no et recordes de qui sóc... calla, sisplau. No em diguis res. Mira'm i calla. No em parlis com si fos la teva secretària o la teva amant o la teva sòcia o algú que vas conèixer fa molt de temps... No ho facis, pare. Calla! Deu ser terrible no recordar res. Però ho sento molt, no és culpa meva. No tinc per què aguantar la teva angoixa. Pensa en el que has fet per estar així. Pensa-hi. Comença a pensar en el que has fet i potser llavors podràs sortir d'aquest abisme. (*Pausa. Se senten els crits d'uns nens que vénen del pis de sota.*) Són els meus fills, que han arribat del col·legi. Els teus néts. No t'entendreix, això?



**10. *Electra*, de Sòfocles.**

Ed. Comanegra/Institut del Teatre. Versió de Joan Casas i Feliu Formosa.

**ELECTRA.** Pàgines 276 – 277.

**ELECTRA:**

Escolta, doncs, com tinc decidit d'obrar:  
saps que aquí ja no ens queda cap amic.  
L'Hades ens els ha pres i estem ben soles.  
Quan jo em pensava que el nostre germà  
era viu, mantenia l'esperança  
que vindria a venjar la mort del pare.  
Ara que ell ja no hi és, és a tu a qui m'adreço.  
Com a germana, et demano que m'ajudis  
a exterminar el culpable de la mort  
del nostre pare, amb Egist. Ja no cal  
que t'amagui les meves intencions.  
Perquè tu, què pots esperar del futur?  
Deixaran que envelleixis sense poder gaudir  
dels béns paterns. Tampoc no permetran  
que et casis, perquè Egist no és tan estúpid  
com per deixar que de tu ni de mi  
neixi una descendència capaç  
de fer-li perdre allò que ha aconseguit.  
Si segueixes, en canvi, el meu consell,  
seràs lliure de nou, podràs tenir l'espòs  
que mereixes i obtindràs per tu i per mi  
lloances dels ciutadans i els estrangers:  
"Mireu, amics-diran-, com aquestes germanes  
han salvat el casal del seu llinatge  
i, menyspreant la pròpia vida, han reclamat  
la sang que els seus enemics els devien".  
Tothom parlarà així sense que mai no minvi  
la nostra glòria. Fes-ho, doncs, pel teu pare,  
fes-ho també pel teu germà, i pensa  
que és un oprobí viure sense honor  
per als qui són ben nascuts com nosaltres.

**11. L'autèntic amic**, de Carlo Goldoni.

Els llibres de l'Escorpí. Teatre. El Galliner. Ed. 62. Traducció de Jordi Teixidor

Escena 11. **ADELAIDA**. Pàgines 26 – 27.

ADELAIDA:

Aquest senyor Florenci encara no s'ha deixat veure. ¿És possible que em menystingui i que no faci cas de l'amor meu? ¿Que no em tingui ni un xic d'estimació? M'ha dit paraules amables, s'ha complagut amb la meva conversa, ¿i ara em tracta asprament? Se n'anirà a despit meu? Pobra Adelaida, ¿què faràs sense el teu adorat Florenci? Ah, tremolo només de pensar-hi! ¿Quin paper és, aquest? És lletra del senyor Florenci. *Senyora...* Déu del cel, a qui escriu? La gelosia em rosega. Llegim... M'he adonat clarament de l'afecte que em teniu. Aquesta és la raó per la qual m'he decidit a partir, perquè donat que la vostra inclinació és idèntica a la meva, no seria possible entre nosaltres un tracte indiferent. ¿És possible que estigui enamorat de mi com jo d'ell? ¿És possible que jo sigui la destinatària d'aquesta missiva? Però, ¿quin obstacle pot impedir-li de confessar el seu amor i acceptar el meu? Ah, a quina dona escriu? L'amic Leandre m'ha acollit a casa seva, m'ha revelat tots els secrets del seu cor. ¿Què diríeu de mi si, faltant al deure d'amistat, fes traïció a la seva hospitalitat? ¿Traïció a l'hospitalitat? Déu del cel, parla d'aquesta casa, parla de mi! Sí, ja no hi ha cap dubte... No, estimat, no és una traïció estimar qui t'estima, no és una malifeta aquest amor que pot acabar, amb la benedicció de l'amic mateix, davant de l'altar. Deveu pensar vós mateixa que no és convenient... aquí acaba la lletra, i aquí comença la meva esperança. No és convenient? Sí, que convé descobrir el secret, parlar a temps, i consolar els nostres cors que s'estimen! Vet aquí el meu nebot, arriba oportunament.

## 12. La filla del mar d'Àngel Guimerà.

Col·lecció La butxaca. Edicions 62. Escena VII. **ÀGATA**. Pàgina 148.

ÀGATA:

Ha estat...*(Canviant i a l'últim rient)* Veureu com ha estat, veureu! Doncs que al caure les dotze hores de la nit, el Baltasanet, que feia d'arboraire m'ha emprès dient-me: "Veiam, veiam, Àgata, ara que comença el teu gran dia com te llueixes amb la fitora!". Perquè avui hem pescat a l'encesa. "Que com me llueixo? Ja ho veureu ara!" Jo que m'he posat dreta a la proa, he engrapat l'eina, m'he senyat, i a mirar sota meu dintre de l'aigua. Tot era quiet; ni una manxada de vent, i el mar planer, planer que una hi caminaria per sobre. Vet aquí que al cap d'un parenostre em veig venir a la clara de l'aigua, cuejant com una senyorassa, i més contenta! Una sorella; i ras, fitora avall; i ras fitora amunt; la sorella clavada. I l'ull viu altre cop! Calleu, calleu, que ara ve un retxetó més botzo i presumit! Semblava el senyor notari de vila; i ras, enmig l'esquena, i al cove. *(Molt exaltada i festosa)* I després me veig que pugen a la llampa de l'aigua dos peixets més eixerits, que tan aviat eren de plata com d'or, l'un al costat de l'altre, amb los capets a prop, que talment semblava que festegessin i s'anessin dient coses boniques! Jo que poc a poquet he anat retirant la fitora perquè no s'espantessin els pobrissons, i em deia mirant al més xicarró: "Aquest ets tu, Àgata." I mirant-me a l'altre que semblava que fos l'home, i que fes l'ullet: "Aquest és...és..." *(Riu ella)*

Filomena: Sí, sí; qui et semblava, qui?

Àgata: L'altre? L'altre el xicot que a mi m'estimarà algun dia, vaja.

## ANNEX 2

### POEMES

L'aspirant pot dir el poema en la variant dialectal que vulgui.

1. **L'ÀNIMA BLANCA** (Fragment).

Dolors Miquel, *Sutura*, Pagès, 2021

2. **BLACK SKIN**

Zoraida Burgos, *Convivència d'aigües*, La Breu, 2016

3. **AL SEGLE DIVUIT L'INFANTICIDI**

Adrienne Rich. Traducció Pol Guasch. *Submergir-se en el naufragi*, Edicions Poncianes, 2022

4. **HAVÍEM PLANTAT BANDEROLES FOSQUES DALT DELS CIMS I ENCÈS  
TEIERES AL CAMPANAR. PASSAVEN ELS LLOPS, PERÒ JO NO MOVIA  
LES MANS DE L'AIGUA**

J. V. Foix, *On he deixat les claus...*, Quaderns Crema, 1988

5. **NEMORÓS** (Fragment)

Vicent Andrés Estellés, *Èglogues*, Editor Eliseu Climent, 3i4

## 1. L'ÀNIMA BLANCA (Fragment)

*(Travessia nocturna cap a Hostalets d' Organyà que fem amb la meva àvia, quan ella era una xiqueta de 10 anys)*

Dins el barranc el riu brama  
les roques semblen de vidre,  
la neu tot ho embolcalla,  
mans glaçades a les brides.

Al barranc, el temps demana  
amb veu fonda i invisible,  
només una vida humana  
per poder ser carn i lliure.  
Només una vida humana.

Pels cingles de la meva ànima  
els records, parets estretes,  
la memòria que s'enlaira  
fins allí on la nit glaçada  
es fa etern obscur i èter.

Per aquesta vall d'absència  
la vida hi passarà tota,  
amb plor viu o bé endolada,  
la vida hi passarà tota.

El cor cap al lloc em porta  
i el camí no em deixa perdre.  
El record se'm fa llegenda,  
la llegenda romanç negre.  
Allò que amaguen les branques  
m'ho xiuxiueja el riu Segre:  
"Ara ets una ànima blanca,  
encara t'han de concebre.  
Ara ets una ànima blanca."

Al barranc la neu s'encanta  
amb el llavi boig del gebre.  
Una au nocturna demana  
un amor que mai el venci  
el sol de la matinada.  
El camí se'm fa petjada  
suspesa entre dos silencis.  
La vida és 'questa petjada  
suspesa entre dos silencis.

Dolors Miquel, *Sutura*, Pagès, 2021

## 2. BLACK SKIN

*Black skin*

*and hanging lip.*

*Lazy*

*Frightened*

*Thieving*

*Very potent sexually*

*Scars*

*Generally inferior*

*(but natural rhythms).*

LeRoi Jones, *A Poem for Willie Best*

*Black skin*

*and hanging lip.*

Definirem així, amb paraules rodones,

la pell enfosquida més o menys

(som comprensius amor i caritat)

i ens rentarem les mans

amb sabó fet de tòpics.

*Lazy.*

El cel es fa vermell i s'enfosqueix

a poc a poc, poruc,

sobre els carrers de Harlem, per exemple.

Hi ha treball als nostres monopolis.

Certificat de pell.

Antecedents penals de sang. Vesseeu.

Vesseeu la sang fins a la darrera gota.

Hi ha treball. Qui ho nega?

*Frightened,*

cau la tardor. L'hivern morint,

l'estiu esclata,

esclata un vidre i una veu es dalla.  
Paüra de nit i el jorn, la tarda.  
Policies i gossos. Gossos policies. Gos.  
*Thieving:*  
cal pagar la meitat al negre.

La IBM ha perforat cuitadament  
els pètals delicats  
de margarides blanques. És justícia.  
Tancarem els lladres  
rere els barrots dels guetos.

*Very potent sexually.*  
Promiscuïtat i merda. Pecat.  
Amor: Net i Blanc.  
Oh! Els bonics ballets rosa  
i el Sistema. Mentida. Establert.

*Scars*  
els murs la pell el llavi  
les cicatrius s'infecten els murs s'infecten  
els murs la pell la vida i la mort.

*Generally inferior*  
*(but natural*  
*rhythms.*

El pensament la civilització occidental  
la moral, vint segles.  
Oh! El bell món ordenat i precís,  
la llibertat:  
Deixem-los cantar uns *blues*.

Zoraida Burgos, *Convivència d'aigües*, LaBreu, 2016



### 3. AL SEGLE DIVUIT L'INFANTICIDI

Al segle divuit l'infanticidi  
arriba a dimensions epidèmiques:  
hi ha gravats que ho certifiquen: mares famèliques  
asfixiant nadons mentre dormen,  
abandonant nadons sota la calamarsa  
a les escales de l'hospici,  
borratxes, calant focs a l'habitació.  
No deixo de pensar que com ens enlairàvem  
des de les vinyes, a través de la séquia,  
plena d'ampolles de cervesa on resplendien les libèl·lules,  
teníem deu, onze anys,  
petites nenes salvatges amb cossos de nen  
sobrevolant la terra  
humida clapada d'ombres  
fins que ens van advertir que allà no hi podíem d'anar.

Després van assenyalar  
les persianes  
de la casa de l'avortista,  
vam tremolar.

“Els homes us poden fer coses”  
va ser tot el que ens van dir.

Adrienne Rich

Traducció Pol Guasch

*Submergir-se en el naufragi*, Edicions Poncianes, 2022

#### **4. HAVÍEM PLANTAT BANDEROLES FOSQUES DALT DELS CIMS I ENCÈS TEIERES AL CAMPANAR. PASSAVEN ELS LLOPS, PERÒ JO NO MOVIA LES MANS DE L'AIGUA**

Es desfullen les cares

vidres enllà dels colls;

a les cel·les alades

han vençut els herois.

Al ras, entre tarteres,

fumegen els cavalls;

la passa es fa més curta

i el cor i els ulls són balbs.

En el clot dels silencis

braceja l'eguasser;

fa un crit per a espantar-nos:

és una pedra més.

S'ajoquen les campanes:

hissen negrors als cims!

seré còdol i boira,

la por d'altri i de mi.

Els llops són a la coma,

passarem pels estanys

amb guants de neu, sense arma,

a l'encesa dels faigs.

Ja branquegen les aigües

i grana el glaç premut;

el vent duu cants de sílex:

on és el mar; i tu.

Al cel cremen les xifres:

Nou Creus, Nou Dards, Nou Fonts;

vinc per camins de feltre

bru i desolat com Vós.

J. V. Foix, *On he deixat les claus...*, Quaderns Crema, 1988

## 5. NEMORÓS (Fragment)

Et rebia com l'aigua de la sínia,  
em pujaves com l'aigua de la sínia  
al crepuscle, Bel·lisa, a l'ascensor,  
des del subsòl de l'àtic, del carrer.  
Em rentava les mans, els ulls, la vida,  
quan sorties tendríssima i esvelta;  
em rentava mirant-te solament...  
Nedava com un peix inversemblant  
en la teua tendresa vegetal.  
Recorde la sanefa de la teua  
camisa tremolant com una escuma  
contra la roca bruna del genoll.  
La sanefa sabia fer-se un càntic  
sortint, alegre, per damunt dels pits.  
M'allargaves la mà i semblava un istme  
unint-me a un continent insospitat.  
Dos i dos eren dotze. Te'n recordes?  
Uns llarguíssims ocells creuaven l'aire,  
entrant i eixint per les pupil·les buides,  
per les pupil·les sense rostre, aquelles.  
Ara tot és distint. Dos i dos, quatre.  
Una corbata em resta solament  
d'aquells crepuscles que recorde tant.  
Dels crepuscles m'he fet una corbata  
que em creua el pit com altre ocell llarguíssim.  
Tendra corbata a ratlles verdes, grogues,  
retall d'aquelles èglogues, Bel·lisa.  
Tinc desigs de posar un telegrama,  
un telegrama sense cap adreça,  
que diga solament: "Bel·lisa, corre!"  
Llança't per la finestra, pel balcó,

des del tramvia en marxa, des del pont.  
Corre, Bel·lisa. El món va a la catàstrofe:  
els dies tenen vint-i-quatre hores,  
les persones són altes o són baixes,  
si obris l'aixeta corre l'aigua, si  
sumes sis i catorze surt un vint...

Vicent Andrés Estellés, *Èglogues*, Editor Eliseu Climent, 3i4

## ANNEX 3

### Escena musical

*Els aspirants, un cop inscrits a les proves, podran demanar tot el material a les Biblioteques de l'Institut del Teatre, facilitant el comprovant d'haver formalitzat la inscripció.*

Així com ja s'indica a les bases, en l'escena musical: *"es valorarà l'habilitat per estructurar i comunicar la proposta; l'habilitat per relacionar-se amb l'espai i l'habilitat per integrar el moviment, el pensament i la veu. El monòleg i les escenes musicals s'han de dur ben memoritzats, amb una proposta escènica i **en la versió catalana facilitada per l'Institut del Teatre.**"*

**CADA ESCENA TINDRÀ UN TEXT INTRODUCTORI que es facilitarà amb la partitura.**

1. *By the sea.* **Prop del mar.** Sweeney Todd. Sondheim.
2. *Adelaide's Lament.* **Lament d'Adelaida.** Guysand Dolls. Loesser.
3. *Being Alive.* **Sentir-se viu.** Company. Sondheim.
4. *Kind of woman.* **L'home més normal.** Pippin. Schwartz.
5. *Corner of the sky.* **Refugi dalt del cel.** Pippin. Schwartz.
6. *Me and the sky.* **Jo i el cel blau.** Come from away. Heinandsankoff.
7. *She cries.* **Plorant.** Songs for a new world. Jason Robert Brown.
8. **No m'estima.** Scaramouche. Guinovart.

## ANNEX 4

### Propostes de Físic

#### 1. Haikus

Presentació d'una escena a partir d'un aquests haikus:

*Llum a les golfes.  
A fora, l'ocellada.  
Però hi ha el vidre.*  
(Tomàs Garcés)

*La vella bassa.  
Una granota salta.  
El so de l'aigua.*  
(Basho)

*Fàbriques mudes,  
magatzems, tanques rudes,  
filferros, homes.*  
(Dolors Miquel)

*Bidons encesos  
contra l'ocàs sóc foc pur,  
foc contra vidres.*  
(Dolors Miquel)

#### 2. L'incident

Situar l'espai, personatge/s, moment. S'esdevé un incident. Constatació de l'incident. Reacció - reaccions. Quelcom ha canviat/ S'esdevé un petit incident. Constatació de l'incident. Reacció- reaccions. Quelcom ha canviat/ S'esdevé un gran incident. Constatació de l'incident. Reacció - reaccions / Repetició de la mecànica tantes vegades com es vulgui / Final obert o tancat.

#### 3. "Un món" d'Ángeles Santos

Presentació d'una escena a partir de la imatge d'"Un món" d'Ángeles Santos  
<https://www.museoreinasofia.es/coleccion/obra/mundo>

#### 4. Estirat per una força exterior

Explorar físicament la premissa. I a partir del sentiment, de la situació metafòrica o del conflicte interior resultant de la investigació física, compondre escènica un resultat. Evitar la il·lustració o descripció figurativa de la premissa.

## **5. Somni de persecució**

S'està tranquil·lament en algun lloc quan t'adones que algú t'espia. Intentes escapar-te, no ho aconsegueixes. Proves qualsevol manera per desfer-te de la teva ombra. La persecució va "in crescendo". Quan està a punt d'enxampar-te, et despertes: era un somni. Qualsevol mitjà de transport, qualsevol amagatall, qualsevol esdeveniment... són possibles durant la persecució.

## **Propostes de Visual**

### **Proposta 1**

Presentació d'una escena a partir de la imatge de "*Tránsito en espiral*" de Remedios Varo  
<https://www.remediosvaro.art/paintings/transito-en-espiral>

### **Proposta 2: L'Incident**

Situar l'espai, personatge/s, moment. S'esdevé un incident. Constatació de l'incident. Reacció/ reaccions. Quelcom ha canviat. S'esdevé un petit incident. Constatació de l'incident. Reacció/ reaccions. Quelcom ha canviat. S'esdevé un gran incident. Constatació de l'incident. Reacció/ reaccions. Repetició de la mecànica tantes vegades com es vulgui. Final obert o tancat.

### **Proposta 3: Quan tot d'una, varen prendre vida**

Situació dramàtica a partir dels objectes i els ingredients d'un esmorzar (tassa, plat, coberts, tetera, etc.)

### **Proposta 4: Pel·lícula de Terror**

Està mirant una pel·lícula de terror i el personatge entra dins l'acció; incorporant-hi els elements (objectes, materials...) que l'envolten.

### **Proposta 5 Situació Actor – Material**

Situació dramàtica entre l'actor i el material (paper d'embalar d'1,10 x 2,00 m).

**Consulta els llibres i els materials** a les [Biblioteques de l'Institut del Teatre](#)